

Szeretet

2022

JÚNIUS

6. szám

PÜNKÖSD

A ROMÁNIAI MAGYAR BAPTISTÁK LAPJA – ÚJ SOROZAT: XXXIII. ÉVF. – ALAPÍTÁSI ÉV: 1921

„Teljetek meg Lélekkel” (Ef 5:18b)

TARTALOM

- A helyi gyülekezet tekintélye (II.)
- Húsvéti bemerítések
- Lelkipásztor-avatás Brassóban
- Interjú ukrán menekültekkel
- 400 éve, Alvincen...
- Női csendesnap volt a Hargitán

„Soha nem tapasztalt mennyiségű információ vesz körül minket, és a felbukkanó reklámoktól kezdve édesanyánk messenger-üzenetén át az esti híradóig minden információ igazságnak állítja be magát. Nem véletlenül ér a Twitter közösségi oldal 44 milliárd dollárt (miközben bolygónk 105 országa ennél kevesebb pénzből gazdálkodik): a figyelmünk az egyik legerősebb árfolyam ma a világon.”

His�ünk a szentháromságban, az Atyában, a Fiúban és a *Szentlélek*-ben. Hisszük, hogy az Atya és a Fiú elküldte a Szentlelket ebben az utolsó időben, hogy jelenlétével és erejével munkálja az ember megváltását, megszentelődését, beépülését az Egyházba. De a misszióban való részvételét is segíti, felruházva az új embert és az Egyházat azokkal az életbevágóan fontos erőkkel, képességekkel, ajándékokkal, amelyeket nem lehet sehol a világon megszerezni, s amelyek egyenesen Istentől származnak.

Hisszük, hogy a Szentlélek és az Egyház közös tevékenysége által terjed a megváltás öröme a föld végső határáig, amíg Jézus újra eljön.

Ennek az igazságnak az ismerete mellett az is fontos, hogy milyen módon válik valóra a mindennapokban a keresztyén és a gyülekezet életében a Szentlélekkel való kapcsolat. Az igében tanítások, felszólítások és személyes élettörténetek mutatják be Isten azon akaratát, hogy az ember a lehető legszorosabb közösségben legyen a Szentlélekkel. Jézus és a hit-hősök példájában, az apostolok tanításában hangsúlyozottan megtaláljuk a Szentlélekkel való megtelés szükségességét és lehetőségességét.

Egy természettudományos példával élve, tudjuk, hogy a nehezebb fajsúlyú folyadék kiszorítja a könnyebbet. Mielőtt tovább olvasnád ezt az írást, szánj időt a következő kísérletre, amelybe vond be a családot is úgy, hogy beszélgettek róla. Vegyél egy kisebb, átlátszó poharat, olajat >>>

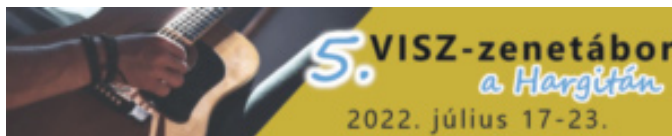
Újra itt a SPORTTÁBOR és a ZENETÁBOR!

Örömmel hirdetjük, hogy a nyáron újra lehetőség lesz a gyerekeknek és tiniknek **VISZ- táborokban** részt venni a Hargitán. **2022. július 4-9. között Sporttábort**

szervezünk a Hargita Keresztyén Táborban, a II-VIII. osztályt már elvégzettek számára. **Jelentkezési határidő: 2022. június 15.** A táborban való részvétel nem kötött egy adott sportágban való jártassághoz. Ha most szeretné a táborozó az alapokat letenni egy adott sportágban, vagy haladóként tovább szeretne fejlődni, akkor is nagyszerű lehetőség ez a tábor. **Jelentkezés** az alábbi honlapon: <https://sporttaborahargitan.wordpress.com>. Minden, a Sporttábormal kapcsolatos további információ megtalálható az említett honlapon.

2022. július 17-23. között újra megrendezésre kerül a **Zenetábor** a Hargita Keresztyén Táborban 7-16 éves résztvevők számára. Elsősorban olyanok jelentkezését vár-

juk, akik nem teljesen kezdők az adott hangszereken, hanem már elkezdtek zenei tanulmányaikat. A zenetáborba való jelentkezés a Zenetábor honlapján található **Jelentkezési lapon** történik. A helyek beteltével a jelentkezés lezárul. Minden, a Zenetábormal kapcsolatos további információ megtalálható az említett honlapon: <https://zenetaborahargitan.wordpress.com> (A VISZ-vezetősége)

HELYESBÍTÉS. Az előző lapszámunkban megjelent, a szilágysági szolgáltatók perceseni konferenciájáról szóló beszámoló illusztrációja **archív felvétel** volt, amit nem pontosítottunk. Az érintettektől elnézést kérünk. A mellékelt, aktuális fotón az idei, februári konferencia résztvevői láthatók. (Szerkesztőség)

>>> és vizet és menj a mosogatókagylóhoz. Mindenekelőtt töltsd tele a poharat olajjal. A lényünk, elménk, érzéseink, döntési akaratunk és cselekedeteink tele vannak mindenféle fajsúlyú dolgokkal, amelyek az ige tanítása szerint születésünktől fogva nem tetszenek az Istennek és károsak ránk és a környezetünkre. Gondolj most azokra a dolgokra, amelyekkel harcolsz, amelyekhez sok kudarc, keserűség, kellemetlen történet kötődik az életedben. Emlékezz, hány-szor akartál már megszabadulni ezektől önerőből, miközben kudarcba fulladtak a kísérleteid.

Most vedd a vizeskancsót, és miközben lassan teletöltöd a poharat figyeld, ahogy a víz kiszorítja az olajat. A Szentlélek mindennél fajsúlyosabb ebben a világban. Nincs olyan gonosz dolog, amit ne tudna a lényünkől kiszorítani. Töltsd addig a vizet, amíg minden csepp olaj kifolyik a pohárból és csak víz marad benne. Te is tele lehetsz Isten Lelkével, ez nem ritka jelenség az emberek között! Két dolgot kell megtenned: kérjed és engedd, hogy az Atya és a Fiú teletöltsön Vele. Pál apostol a gyülekezetet, a régóta megtérteket szólítja fel, hogy teljenek meg Lélekkel. Jézus tanítja, hogy az Atya ad Szentlelket azoknak, akik kérik tőle.

Most vedd a kancsót és töltsd tovább a már megtelt pohárba a vizet, s engedd, hogy lefolyjon az oldalán. Jézus azt mondta a samáriai asszonynak, hogy a benne hívókból a Léleknek, mint élő víznek folyamai fognak ömleni. Ez veled is megtörténhet!

A Szentlélek szorítja ki belőlünk a gonosz gondolatokat, érzéseket, akaratot és cselekvést. Erre csak Ő képes! Nincs nála fajsúlyosabb erő, ezért neki minden lehetséges! Telj meg Lélekkel ma és életed minden napján! Hogyan? Egyszerűen úgy, hogy hiszel Jézus Krisztusban, aki szeretetből érted adta az életét, és minden reggel, vagy amikor csak szükségét érzed, kéred az Atyától, hogy töltsön tele az ő Lelkével! Így leszel boldog átélője annak, hogy életed Krisztusra hasonlít, örömet okoz Teremtőjének, miközben a lehető leghasznosabb szolgálatot teszi a környezete számára! Teljetek meg Lélekkel!

Györfi Elek Tóbiás Ip.
Barót

A helyi gyülekezet tekintélye az egyház globalizációjának korában (II.)

(Folytatás az előző számból) Valószínűleg lennének még más kategóriák is a tanításokat és tanítókat tekintve, de most csupán ezt a négy kategóriát említem. A kérdés az, hogy az interneten keringő tanítók és tanítások ezen kategóriáinak melyikéhez fordítsuk oda a fülünket? Végsősoron, Istenen kívül ki képes kiismerni az ember szívét és motivációját?

Van néhány kritérium, amelyek alapján megvizsgálhatjuk az igehirdetőket és tanításaikat.

■ *Ellentmond-e a Szentírás tanításának az, akit hallgatunk, arra tanítva bennünket, hogy Isten Igéjével ellentétesen cselekedjünk vagy higgyünk valamiben?* A keresztyén ember számára a Biblia (azaz „a hit, amely egyszer s mindenkorra adatott a szenteknek”) az a kritérium, amely alapján bármilyen tanítást és gyakorlatot megvizsgál.

■ *Ellentétes-e a bibliai szöveg természetes magyarázatával és értelmezésével, nem tár-e valamiféle ezoterikust, vagy olyat a hallgatóság elé, amit eddig nem lehetett hallani sem az egyház történelmében, sem más, korunkban bibliaalapúnak elismert prédikátoroktól?* A Szentírás értelmezése nem újdonság, hanem minden nemzedék keresztyénei saját a nemzedékük számára értelmezik a Szentírást, ám ezt a korábbi keresztyének vállaira állva teszik, azok értelmezésére építve. Ritkán fedezünk fel most, kétezer évnyi értelmezés táblából olyasmit, amit testvéreink nem láttak a Szentírásban az évszázadok során.

■ *Ellentmond-e a hallgatott üzenet azon gyülekezet tanításának és gyakorlatának, amelynek tagja vagy, arra készítve, hogy valami olyat tégy vagy higgy, amit a lelkipásztorod nem tanított neked?* Isten minden gyülekezetnek adott pásztorokat és tanítókat azért, hogy táplálják a nyáját, amelyet pásztorolnak. A helyi gyülekezet tagjának elsősorban abból az ételből kell táplálkoznia, amelyet az ő gyülekezetének pásztor ad. Például, noha a lánytestvérem házában szívesen fogadnak, a napi táplálékomat a saját családom asztaláról veszem. Testvéri kapcsolat fűz a lánytestvéremhez, ellátgatunk egymáshoz, szeretjük egymást, eszek az asztalánál minden egyes alkalommal, amikor meglátogatom, még akkor is, ha távol van, de nekem van saját családom, ahol megélem az életet, és ahol minden nap eszek.

■ A hallgatott tanítás *nem ássa-e alá valamilyen módon annak a pásztornak és gyülekezetnek a tekintélyét, amelyhez tartozol*, szinte a te tanítódnak adva ki magát? A pásztorlás feltételezi a vezetést is a lelkipásztor részéről, de az engedelmisséget és alárendeltséget is a pásztorolt gyülekezet tagjai részéről. Bár eszkatológiai szempontból Krisztus egyetemes testének részei vagyunk, Isten egy helyi testbe helyezett bennünket, ahol a legtermészetesebben és legegészségesebben az egymásnak való engedelmisség által fejlődünk. Megtartva a család analógiáját az előző bekezdésből, a családban megtapasztaljuk úgy a jót, mint a rosszat, és ragaszkodunk a családhoz és a szüleinkhez, még akkor is, ha nekünk úgy tűnik, hogy más gyermekek szülei jobbak, okosabbak stb.

Mit tehát a teendő?

■ Bizonyosodj meg arról, hogy azok, akiket hallgatsz, *Isten Igéjét prédikálják, és nem csak állítják, hogy azt prédikálják.* Nem szabad összekeverni az Isten Igéjének hirdetését és az Isten Igéje hirdetésének állítását egymással. Az állítást a prédikáció tartalma alapján kell megvizsgálni. Ha azt gyanítod, hogy annak a prédikátornak az üzenetével, akit hallgatsz, valami nincs rendben, vagy nem felel meg a Szentírás tanításának, akkor hagyd abba a hallgatását.

■ Bizonyosodj meg arról, hogy azok, akiket hallgatsz, olyan tanítással szolgálnak, amely *megfelel a konzervatív, neoprotestáns keresztyénség évszázadok során átadott tanításainak.* A prédikálásban és a tartalomban hozott újításokat eleve gyanakvással kell szemlélni, és meg kell vizsgálni a nemzedékről nemzedékre átadott egészséges tanítás fényében. Alkalmazni kell az alapelvet: amíg be nem bizonyosodik az ellenkezője, addig gyanús. Ha valami újat hallasz egy prédikátor üzenetében, amely inkább a kíváncsiságot és csodálkozást ébreszti fel a prédikátorral vagy rátermettségével kapcsolatban, hogy Isten Igéjéből állítólagos új kinyilatkoztatásokat fedjen fel, ne hagyd, hogy lenyűgözzön és elkápráztasson. Inkább elégedj meg az idők során jól megalapozott tanításokkal, amelyek több mint elegendőek, hogy a lelketek táplálják, még akkor is, ha néha úgy tűnik, hogy nem kíséri őket tűzijáték. >>>

>>> Az ellentmondásos értelmezések, amelyek csodálkozást ébresztenek, a legtöbb esetben tévesek.

■ Bizonyosodj meg arról, hogy azok, akiket hallgatsz, *kiegészítő táplálékot* adnak a pásztorodtól kapott táplálék mellé, és *nem helyettesítik* a tőle kapott táplálékot, vagy nincsenek ellentmondásban azzal. A Szentírás komoly prédikálói mindig harmonizálnak és nem állnak ellentmondásban egymással. A különbségek legtöbbször a Szentírással kapcsolatos kevésbé fontos kérdéseknél és nem a lényegeseknél vannak. Tehát annak az üzenetnek, amit hallgatsz, összhangban kell lennie a saját pásztorodtól kapott tanítással, nem helyettesítheti azt a tanítást, amelyet a gyülekezeteden kapsz. Az állandó és következetes táplálékodnak a saját gyülekezeteden kell származnia, nem máshonnan. De ha más prédikátorokat hallgatsz, hallgasd azokat, akik megerősítik és építik a pásztorodtól kapott tanítást.

■ Bizonyosodj meg arról, hogy azok, akiket hallgatsz, *nem beszélnek le arról, hogy alávesd magad a helyi gyülekezet autoritásának*, vagy arról, hogy azonosulj azzal a gyülekezettel, amelynek tagja vagy. Győződj meg, hogy nem keresik a módját, hogy a nekik és tanításuknak való engedelmeségnek a rabjává, vagy saját pénzügyi támogatójukká tegyenek.

Ezek a tanácsok egyeseknek túlságosan radikálisnak tűnnek, de ami a tanítást illeti, nagyon óvatosnak kell lennünk, mert a lelki egészségünk függ tőle. Ezen a területen nem igazán működik a „megtartom azt, ami jó, és félreteszem azt, ami rossz” alapelv. Miért? A szónoklat hatalma gyakran vakító és fülsüketítő, és *a virtuális tér nem az Isten által a lélek táplálására elrendelt eszköz*, ugyanúgy ahogyan a test táplálására sem alkalmas. A helyi gyülekezet az a közeg, amelyet Isten meghagyott a lélek táplálására, ugyanúgy, ahogyan a földi család a test táplálásának normális környezete.

Az Úr adjon tisztánlátást a tanításokkal kapcsolatban, odaadást és szeretetet a helyi gyülekezet iránt és vágyakozást az Isten Királysága után!

(Románból fordította Zsemlye Alfréd lp.)

Írta: **Corin Mihăilă**

A szerző a nagyváradi Emanuel Egyetem adjunktusa, a város szülötte.

Kettős ünnep Nagybányán. A hívő ember számára minden vasárnap ünnepet jelent. A gyülekezeti alkalmak csak növelik ezeknek az ünnepeknek a hangulatát. Ilyenkor válik fizikálisan is láthatóvá, érzékelhetővé a lelki örömök megélése, azoknak ki- és beáramlása. A nagybányai és koltói gyülekezet már hónapok óta ilyen örömteli várakozással közeledett a 2022-es év húsvét első napjához.

Az egyik erdélyi írónk által „fűhúzóknak” mondott április még keményen ellenállt a makacskodó télnek. Ez volt az oka, hogy a hegyeken, amelyek Tersánszky Józsi Jenő szerint a „világ legbűbájosabb városát” veszik körül, frissen hullott hó fehérlett. Hozta is az északi szél a városra az évszaknak szokatlan hideget. De a mindenség Teremtő Ura úgy látta jónak, hogy a természet által is jelezze hozzájárulását a gyülekezet kettős ünnepéhez. Húsvét vasárnapjának reggelén a fehérsapkás bérci tető mögül előkúszó nap kellemes meleget árasztott a városra.

A sok helyről érkezett nagyszámú ünneplő sereg dícsőítő énekei után felemelő érzés volt látni az öt ra-

gyógó arcú fehérruhás bevonulását (négyük a nagybányai, egyikük pedig a koltói gyülekezetből). Az imaórai szolgálatot Koncsárd Balázs (Koltó) és Elek Zoltán (Szalárd) végezték. Az igei üzenetet Szabó Szilárd vendéglelképásztor tolmácsolta, aki több ígérés alapján támasztotta alá, hogy Jézus Krisztus feltámadásának nagy ereje van. Arra a kérdésre, hogy miként nyilvánul meg és van jelen ez az erő a mi életünkben, egy sor bibliai és gyakorlati példát hozott fel. „Jelen van az újjászületéskor, a bűnök rendezésekor. De jelen van akkor is, amikor a már újjászületett ember életébe bejönnek a nehézségek, az akadályok, a szenvedések, és nem utolsósorban a kísértések a Sátán részéről.”

A fehérruhások, bizonyágtételük és hitük megvalósítása után, Megváltójuk példáját követve léptek a „hulámsírba”. Az alámerítést János Csaba, a gyülekezet lelképásztora végezte. Ezt követően a szatmárnémeti

Kovács Barna testvér a bizonyágtétel fontosságáról beszélve hangsúlyozta: „Akik valaha fehérruhát öltöztünk, a feladatunk az, hogy rámutassunk a keresztre, Jézusra, az Isten Bárányára, akiben a világnak a megoldása, a kérdéseire a válasz van.” Kézzrátételes, áldást kérő imát János Csaba és Szabó Szilárd lelkipásztorok mondtak. Egyéni és csoportos köszöntések és jókívánságok következtek. Koncsárd József a koltói, majd Bogya József a nagybányai gyülekezet nevében köszöntötte az alámerítetteket. A köszöntések sorát és a délelőtti alkalmat a két gyülekezet ifjúságának a felemelő és szívet melengető köszöntő szolgálata zárta. A képen balról jobbra: János Csaba lp. Bogya Hunor, Vincze Henrietta, Halász Evódia, Püsök Erika (Nagybánya), Koncsárd Péter (Koltó) és Szabó Szilárd lp. **(Mátis Csaba)**

Bemerítés Szilágyballán. Öröm van a mennyben és a gyülekezetben, amikor fehérruhások tesznek bizonyágot arról, hogy a szívükben eldől: követik Jézust. Ezt az örömet tapasztaltuk meg a szilágyballai gyülekezetben húsvét vasárnapján, amikor négy bemerítkező tett vallást hitéről. Az Úr Jézus csodálatosan munkálkodik ma is. Van olyan, akit ifjú korban, és olyan is, akit élete delén szólít meg és végzi el benne az újjászületés munkáját. Áldott legyen Ő azért, mert nem személyválogató, hanem „minden nép között kedves előtte, aki féli őt, és igazságot cselekszik”. Az ünnepi istentiszteleten Borzási Gyula nyugalmazott lelkipásztor hirdette az Úr igéjét az ApCsel 8:26-40 alapján, a bemerítést Veress Ernő helybeli lelkipásztor végezte. A bemerítkezők közül

(a fotón balról jobbra) Boda Mihály a diósadi gyülekezet tagja lett, Bóné Attila, Mátis Christopher és Király Barnabás pedig a szilágyballai gyülekezethez csatlakoztak. Istenünk gazdag áldását kívánjuk az új gyülekezeti tagok életére. **(Veress Teréz)**

Lelkipásztor-búcsúztatás Besztercén

Közel tizenhat év után Kelemen S. Sándor testvér befejezte szolgálatát Besztercén és körzetében, ugyanis a székesfehérvári körzet meghívta lelkipásztornak. A búcsúzó istentiszteletre március 27-én került sor a besztercei imaházban. A gyülekezet tagjain kívül a körzetből is so-

kan eljöttek, hogy hálát adjanak az Úrnak az eltelt évek áldásaiért, a Kelemen család szolgálatáért. A felszólalók mind kihangsúlyozták azt a hűséget, amellyel a lelkipásztor hosszú utakat megtéve látogatta a szórványban élő közösségeket, a magányosokat, a különféle szükségekben szenvedőket, valamint azokat a településeket, ahol missziómunkát végzett. Décsei Attila, Beszterce-Naszód megye alprefektusa, valamint Nicolae Míznat baptista lelkipásztor az együttműködés áldásairól emlékezett meg, és további erőt, áldást kívánt Kelemen testvéreknek az új szolgálati területen. A kivetített képek által felidéződtek a sokféle élménnyel, örömmel és kihívással gazdag esztendő – és még szembetűnőbbé vált az idő múlása. Az alkalmat ének-zenei szolgálatok gazdagították. Kiss Lehel, szamosújvári lelkipásztor a Róm 15: 23a és a Zsid 13: 14 alapján mutatott rá arra az igazságra, hogy egy adott területen a lelki szolgálat időtartama nem a körülményektől, nem is a szükségektől függ, hanem egyedül Isten időzítésétől. S bár különböző okoknál fogva kötődünk egy-egy helyhez és személyekhez, nincsen itt maradandó városunk. Kelemen Sándor tv. a Róm 5:5 alapján emlékeztette a gyülekezetet a szeretet nagy parancsára, amit mindannyiunknak igyekeznünk kell a kegyelem által betöltenünk. Végül felolvasta az erre az alkalomra írt, megható, az eltelt időszakot összegző írását, melyben elkészített a testvériségtől. Kelemen testvér nem csupán a besztercei körzetnek, hanem a Kolozsvári Missziókerület vezetésének is hiányozni fog. Kívánjuk, hogy Isten áldja meg székesfehérvári munkálkodását, és Ő legyen gondviselője a lelkipásztor, missziómunkás nélkül maradt Beszterce-Naszód megyei közösségeknek! **(Kiss Lehel)**

Lelkipásztoravatás Brassóban

„Nem hagylak titeket árván!” Ebben az ígéletben reménykedve imádkozott a brassói magyar baptisták sajnos egyre zsugorodó gyülekezete lelkipásztorért több, mint egy éven át. A beteljesült remény örömet hoz, és íme, 2022. április 24-én örömnepet ült a kis közösség. Mondhatjuk, szinte családi összejövetel volt. Igen, háromszorosan is. Ugyanis Budai Dániel személyében olyan szolgálattevőt avattak, aki családjának immár negyedik nemzedéki képviselője az Úr szántóföldjén. Aztán az erdélyi, de leginkább a székelyföldi baptista család tagjai gyűltek össze a kivételesen meleg, talán az idei első igazi tavaszipon, otthonról hozva üdvözlést, jókívánságot, a feltámadott Krisztus örömét. És jótanácsokat, biztatást, vigasztalást az előttünk álló, világi szempontból bizonytalan, ám hitszemmel tekintve áldásteli napokra. És végül hisszük, hogy Isten szellemi családja is jelen volt az ünnepélyen, mert amikor felcsendült a bevezető ének, mintha angyali hangok töltötték volna meg a szép imaházat, amely régóta nem látott ennyi vendéget. Ugyanis a sok kedves vendég között ott volt a nagyváradi vegyes kórus, amelynek korábban hűséges, lelkes tagja volt az ünnepelt is.

Illő módon, áhítattal kezdtünk, Borzási Dávid és Kiss Máté emlékeztetett: a különféle adományokat ajándékozó Isten a keresztyének ereje. Máthé Zoltán tv. eddigi ügyvezető lelkipásztor a békességet nyújtó Jézusra emlékeztetett, majd Veress Efraim lp. tv. igehirdetése következett. „Budai Dániel nem temetni jött Brassóba” – figyelmeztetett – „hanem az újjászületés csodáját látni a peremvidéknek számító nagyvárosban. Nagy a megfelelési kényszer, sok lemondásra számíthat az, aki vállalja a kihívásokat, de Isten országa – a «basilea theou» – azoké, akik fenntartások nélkül követik Jézust. Kövesd, hirdesd, maradj alkalmas”, összegezte.

Milyen megható lehetett az édesapának, Budai Lajos lelkipásztor testvérnek felvezetni fia bizonyoságtételét, amelyből megtudtuk, hogy a fiatal Dániel iskolás korától küzdött gondolataival a jövőjét illetően, míg polgári munkavállalása és egy angliai gyakornoki munkát követően világosan megértette Isten elhívását a lelkipásztori szolgálatra, a fiatal Jeremiás példáján felbuzdulva. Ha a prófétának nem volt akadály zsenge kora, akkor bárki megállhatja helyét!

Ezután történt meg a tulajdonképpeni kézzeláttételes felavatás. A köszöntések sora következett Erdély számos gyülekezetéből, a helyi RMDSZ és az egyik helyi református közösség részéről. Szép, tartalmas módon

köszöntötték az új lelkipásztort a brassói gyülekezet e célból összeállt kórusa és a gyermekek. A felavatott testvér felesége, Elíz is kedves fogadtatásnak örvendhetett, őt Borzási Kriszta biztosította szeretetünkről és együttműködési készségünkről.

A közösen elfogyasztott ebéd után a délutáni istentiszteleten köszöntések hangoztak el családtagok és szolgatársak részéről. Nem volt hiány bátorító szavakból és lelki tanácsokból. Meghallgattuk a felavatott székfoglaló igehirdetését, amelyben megemlítette nagyapáit, néhai Budai Lajost és Veress Ernőt, akik a hetvenes évek lelki ébredéséről meséltek neki. Hogyan lehetne az akkori lelkimunkások nyomdokait követni: jelenléttel ott, ahol emberek vannak és forró pásztori szívvel.

Az ünnepi napot Budai Lajos tv. igehirdetése zárta az ApCsel 20:20-26 alapján. Amint Pál apostol az efézusi véneknek tanácsolta, a felelős megbízott érezze magáénak a gyülekezetet, hirdesse bátran az evangéliumot, éljen pásztori lelkülettel, de úgy, hogy az ön maga lelki táplálását, fejlődését se hanyagolja el. Ezt kívánjuk Budai Dániel testvérnek, ebben ígér szeretetteljes támogatást a brassói gyülekezet.

Zubreczky Antal

„A pásztor mindig ott van, még ha rejtőzik is, vagy nem is látod”

– interjú a Szilágyperecsenben lakó ukrán menekültekkel

„**A** 23. Zsoltár minden szava beteljesedik most az életünkben, minden árnyékával és derűjével”, mondja a Kijev délnyugati külvárosából érkezett Szerhij, az ukrán baptista teológiai szeminárium kiadványszerkesztője, aki feleségével, Natashával és 3 gyermekükkel (a tinédzserkorú Matvij-jal, és az 5 éves Ostap-pal, akik mindketten kitűnően beszélnek angolul, és néhány hónapos kislányukkal, Martával) élnek több mint két hónapja a perecseni lelkipásztori lakás első szintjén. De ez már a beszélgetés vége. Arról, hogy hogyan vezette őket Isten a háború szörnyűségei elől Perecsenbe egy másik, szintén a perecseni gyülekezet által befogadott ukrán családdal együtt beszélnek. A 79 éves Vaszilij, felesége, Vánja, lányuk, Olena és unokájuk, Dása Donyeck régióból, Kramatorszkból jöttek, ahol éppen most fokozódik a háborús helyzet. Ők az imaház alagsorában berendezett szeparékban laknak, és várják, hogy hazatérhessenek. Beszélgetésünk reggelén kapják a hírt, hogy egy otthonuk közelében történt bombázás következtében házuk ablakai kitörték, így most már azért is izgulhatnak, hogy 1600 kilométerre levő otthonukba nem törnek-e be fosztogatók, illetve, hogy az időjárás nem tesz-e kárt a lakásukban.

Gönczi Géza: Ukrajna mely vidékéről származnak?

Vaszilij, Vánja, Olena és Dása: Donbaszban, Kramatorszkbán lakunk.

Szerhij, Matvij: Mi Kijevtől 50 kilométerre dél-nyugatra élünk, a Dnyeper jobb partján.

Milyen volt a kapcsolatuk a háború előtt a helybeli orosz lakossággal, főleg a keresztyénnel?

Vaszilij: Hívők mindenhol vannak. A kapcsolat jó volt velük, de a nem újjászületett keresztyénnel is. Az ukrainai oroszok nagy része hűséges Ukrajnához.

Olena: Én ukrán nyelvtanárként dolgoztam Kramatorszkbán, és az iskolánkban körülbelül tíz nemzeti-ség gyermekei tanultak, tehát egy nagyon nyitott rendszer volt. Ezek a második világháború után Ukrajnában letelepedett emberek leszármazottai. Soha nem volt ellenségeskedés köztünk.

Milyen a gyülekezeti élet Ukrajnában? Tudnának mondani néhány dolgot az önök gyülekezetéről? Milyen szolgálatot végeznek?

Olena: A gyülekezetünk körülbelül 450 tagból áll, így sokféle szolgálatot végzünk. Mi nem veszünk részt személyesen a gyülekezeti, szószéki szolgálatokban, hanem egy árvamisszióban, valamint a börtönmisszió-

óban segítünk. A Gideon Társaság bibliaterjesztő szolgálatában is részt veszünk a 170000 lakosú Kramatorszkbán, amelynek gyáraiba a környék lakói is bejárnak. A hajléktalanok felé is szolgálunk a városban élelemmel és ruházattal.

Volt-e valamilyen előszele ennek a háborúnak? Milyen volt a hangulat a háború kitörése előtt a lakóhelyükön?

Vánja: Nem számítottunk arra, hogy ilyen szörnyűségek fognak történni. Nem is akartuk ezt. Valamilyen szinten meglepetés is volt számunkra, ugyanis a város fejlődött, szép város volt.

A képen (balról jobbra): Borzási Pál lp., Vaszilij, Szerhij és Ostap, Natasha, Matvij, Vánja, Olena és Dasha

Szerhij: A Krím-félsziget 2014-es orosz megszállása után természetesen, bizonyos mértékben számítani lehetett rá, hogy ez megismétlődik.

Olena: Ugyanakkor, a háborúval együtt, hisszük, hogy Isten felügyeli a történeteket, talán még ennél nehezebb eseményeket is képes ellenőrzése alatt tartani. Ugyanis ezekben az időkben sokan felkeresik a gyülekezetet, olyanok is, akik választ keresnek az életükre, és ott meghallhatják az evangéliumot. Isten tehát felhasználhatja ezeket az eseményeket az emberek lelki üdvözlésére. A napokban olvastunk egy jelentést egy adományozó akcióról, ahol az evangéliumot is hirdették, és 60 körül volt azoknak a száma, akik Jézust befogadták.

Milyen érzés volt, amikor meghallották az első szirénát, majd az első bombarobbanást? Hogy dőlt el, hogy elhagyják a lakóhelyüket?

Olena: Közel hozzánk, Kramatorszkbán, egy repülőtér fekszik, ezért gyakran hallunk erős robbanásszerű

hangokat, egyébként is. Amikor azonban az orosz hadsereg elkezdte bombázni a repülőteret mellettünk, világos volt számunkra, hogy ez valami más. Nagyon megijedtünk, majd hallottuk a hírekben, hogy Oroszország bombázni kezdte Ukrajnát. Éreztük, hogy ez komoly fejlemény. Ezen a ponton nem tudtuk, mihez kezdjünk, imádkoztunk Istenhez, hogy mit tegyünk, maradjunk, menjünk? Aztán újabb hatalmas robbanást hallottunk, s mintha ez válasz lett volna a kérdésünkre, hogy rögtön el kell menekülnünk.

Miért éppen Romániát, azon belül Szilágyperecsent választották úticélként?

Olena: Maximtól (egy másik, Perecsentől 10 kilométerre tartózkodó – szintén perecseniek által befogadott – ukrán testvértől) hallottuk, hogy itt befogadó, gondoskodó testvérek, gyülekezet van. Ő érkezett először ide, majd biztatott minket, hogy induljunk mi is el.

Olena, Dasha, Vasziliy és Vánja, háttérben a függönnyel elválasztott „szobáikkal”. „Szeretet” is van bőven.

Hogy érzik magukat a Szilágyságban? Mennyire nehéz áthidalni a nyelvi problémákat?

Olena: Amikor megérkeztünk, lelkileg eléggé zavarbak voltunk a körülményeink miatt. Elhelyeztek minket itt az alagsorban, és körülbelül egy hétig ki sem jöttünk onnan, kipiennivalónk is akadt a hosszú út és a stressz miatt. Aztán kimerészkedtünk, kinyitottuk az ajtókat, kísértáltunk, és láttuk, milyen gyönyörű itt minden, mennyire barátságosak az emberek. Persze, azt már első naptól éreztük, hogy a falubeliek együttéreznek velünk, elsősorban a hívők, de nemcsak ők. (A perecseni emberek segítőkészségéről sokat elmond, hogy Natasha érkezésünk után röviddel, az orvostól jövet azt újságolta a házigazda lelkipásztornak, hogy ingyen adták oda a patikában a gyógyszerét, amit felírt az orvos.)

Van-e olyan ige, amely személyes vezetést jelent önöknek ebben az időszakban? Mit üzennek lapunk olvasóinak, közösségünknek?

Vasziliy: Azt érzem, hogy Isten valódi Atya, aki gondoskodik rólunk, bármilyen nehéz körülmények közé is engedjen minket. Az az ige is vigasztal, amely így szól: „Ne félj, mert én veled vagyok!” Ezt valóban megtapasztalom, ahogy megtapasztaltam egész életem során. Isten tudniillik már akkor velem volt és sok mindentől megóvott, sok nehéz helyzetből kihozott, amikor még nem voltam újjászületve, bár hívő szülőktől származom.

Olena: Sokan azt kérdezik, hol van Isten az ilyen pilanatokban? Ekkor az az ige jut eszembe, amely azt mondja: „Én tudom, mi a tervem veletek. Jót akarok nektek, nem rosszat”.

Vánja: Mi azt kívánjuk az itt élőknek, hogy legyen béke. S hogy tapasztalják meg Isten békességét, amely mindennél jobb.

Szerhij: „Az Úr az én pásztorom”, mondja a 23. zsoltár. És nincs olyan szó ebben a zsoltárban, ami ebben az időszakban ne lenne igaz, ne teljesedne be. Régóta, jól ismerjük ezeket az igéket, de most keltek valóban életre előttünk. Érdekesnek találtam a sok juhnyáját, ahogy ebben a régióban jártam. És ahányszor juhnyáját láttam, egyik sem volt egyedül, magára hagyva. Nem mindig láttam a juhászt, de mindig ott volt valahol a közelben. Azt hiszed, hogy nincs ott, de valahol a háttérben mindig vigyáz. A juhokat mindig vezeti valaki. Talán az Urat sem látjuk mindig az életünk történései, viharai közepette, s nem vagyunk tudatában, Ő mégis ott van. És ha felemeled a szemed, látod, honnan jön a segítség, ahogy a 121. zsoltár mondja. „Az Úrtól jön a segítség.” Az Úr idevezetett minket és itt van, közel hozzánk. Ez valódi bátorítás nekünk.

A beszélgetés végén a 18 éves Dasha ragaszkodik hozzá, hogy megoszthassa az ároni áldást az itteni fiatalokkal a 4Móz 6:24-26-ból: „Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged! Ragyogtassa rád orcáját az Úr, és könyörüljön rajtad! Fordítsa feléd orcáját az Úr, és adjon neked békességet!”

140 éves jubileumot tartunk Pusztajlakon.

Az Úr kegyelméből az idén 140 éves a pusztajlakai misszió és a helybeli gyülekezet közössége. Szeretnénk ezt az eseményt megünnepelni és az elköltözöttek találkozóját is megtartani 2022. június 26-án. Délelőtt 10 órától egy egész napos találkozó keretében leszünk együtt, ahol közösen fogasztjuk el az ebédet is. Szeretettel várjuk gyülekezetünk volt tagjait családjakkal együtt. Jelentkezni Albert István Zsolt ügyvezető lelkipásztornál a **+40 735 50 13 57**-es telefonszámon vagy az **albertizs@gmail.com** email címen lehet. (AIZs lp.)

Articulus 23...!

A Morvaországból érkezett anabaptisták négyszáz éve, 1622 tavaszán kezdték el új telepüket építeni Alvincen. Ezzel indul Stephanus Bartholomeo (Bartha István) „Testvérek” c. könyvének története. A 2. fejezet mindjárt egy nagyszabású történelmi tablót tár elénk: a Fejedelem küldöttei bejelentik az Articulus 23-at.

Déli tizenkét órakor megszólalnak a reformata Kálvin-templom harangjai:

– Bim-bam, bim-bam...

De miért zúg az összes harang? Máskor délben csak a nagyobb szól. Most, hogy mindhármat együtt húzták meg, a harangkongás messze hallszik. A Haushaben munkásai megállnak, ők is kíváncsiak, vajon mi történik itt?

Nemsokára három ember érkezik a templom irányából a Nagy Ház felé. Az egyikük maga a prédikátor, Seill Albrecht. És a másik kettő? Ők nem tartoznak a testvérek csoportjához, amit a ruhájuk is elárul. Mégis, mintha ismerősök lennének. Az egyik Fodor György udvarbíró uram, a másik Szakács Mihály vásárbíró.

Seill Albrecht és társai megállnak az épülő Nagy Ház előtt. A munkások körük sereglenek a homokvárat építő gyerekekkel együtt. Sőt a faluból is sokan – gyerekek, felnőttek – sietnek a Nagy Házhoz.

Seill Albrecht testvér vár a harangzúgás végéig, majd megszólal. Látszik rajta a megindultság.

– Jó hírt közlök, drága testvéreim. Istenünk megtekintette az ő népét! De előbb imádkozunk!

Az ősz prédikátor feltekint az égre, két kezével betakarja arcát, majd imádkozni kezd:

– Mindenható Isten! Dicsőség szálljon szent nevedre Jézus Krisztusért, hogy reánk tekintettél! Áldott légy keresztyén szolgádért, fejedelmünkért és oltalmazónkért, Gabriel Bethlenért, aki által szabadságot adtál nekünk. Ámen!

– Ámen! – zúgja rá az egész tömeg.

Rövid szünet után Fodor György kezd beszélni:

„Kedves újkeresztyén atyámfiai! Őfelsége, Gabriel Bethlen küldötte vagyok, Szakács Mihály vásárbíró urammal együtt. Már jártunk kegyelmeteknél az elmúlt év őszén Zsuzsanna őfelségével, amikor kegyelmeteknek kiparcelláztuk ezt a jó termőterületet. Most megint minket küldött el kegyelmes fejedelmünk és választott királyunk, hogy jó hírt hozzunk.

Nagyságos fejedelmünk igazi keresztyén ember, az evangélika-reformata eklézsia tagja és támogatója. Őfelsége jónak látta támogatni és segíteni kegyelmeiket, az anabaptistákat is, mint igazi keresztyéneket és

jó mesterembereket. Kegyelmetek derék magaviseletét és jó munkáját látva, nagyságos urunk, Gabriel Bethlen arra serkentette a Kolozsvári Országgyűlést, hogy törvénycikkelyben ismerje el kegyelmetek szabadságát és religióját. Ez meg is történt ebben a hónapban, májusban, és őfelségétől megerősítettett május huszonharmadikán.

Őfelsége rendelte el, hogy ma délben az alvinci Kálvin-templom harangjait együtt húzzák meg, mert a mai nap kegyelmetek számára igen nevezetes ünnepnap. Ő is szívesen eljött volna személyesen, de ezt most nem tehette. Megígérte azonban, hogy egyszer meglátogatja kegyelmeiteket. Minket küldött tehát a nagyságos fejedelem, hogy e fontos hírt átadjuk, és Anno 1622 májusi Kolozsvári Országgyűlés huszonharmadik artikulusát felolvassuk.”

Mintha a nap is ragyogóbban tűzött volna, mint máskor. Mindenki feszült figyelemmel hallgatta az udvarbíró, aki egy kevéske hallgatás után így folytatta: Figyelem! Felolvasom a Kolozsvári Országgyűlés végzését:

„Articulus 23. Az újkeresztyének is, kik most itt benn vannak és ezután is bejönnek őfelsége engedelmeiből, amilyen helyet és szabadságot adott nekik, Országgyűlésünk is jóváhagyja és törvénycikkbe foglalja.

Amely újkeresztyének kegyelmes urunk, felséged jó akaratjából bejöttek és immáron meg is telepedtek felséged kegyelmes parancsa szerint, azok felől úgy végeztünk, hogy azoknak az újkeresztyéneknek és akik még ezután is bejönnek az országba, minden mestersége szabadon gyakoroltassék. Azon a helyen pedig, tudniillik Alvincen, amelyet felséged nekik rendelt, religiójukat is az ő szokásuk szerint szabadon gyakorolhassák, senki őket abban ne háborítsa. Semminemű adózással ne tartozzanak, valakik a felségedtől rendelt helyen, Alvincen laknak. Azt a privilégiumot, amit felséged nekik adott, mi is jóváhagytuk, és megtartjuk.

Szentesítve Gabriel Bethlentől Május 23.”

Ezután újra az ősz prédikátor szólalt meg:

„Drága testvéreim! Ki sem tudom fejezni hálámat ezért a törvénycikkért, amely teljes szabadságot biztosít számunkra Alvincen. Száz éve már, hogy mindehánthoz üldöznek bennünket, mert az Úr Jézus példáját követjük a bemerítkezésben is; amiért nem csecsemőket hintünk meg vízzel, hanem felnőtteket merítünk vízbe. Mi bűn van ebben? Bemerítő János is így merítette be Jézus Krisztust a Jordánban. És mi bűn van abban, hogy nemcsak beszélünk a keresztyén életről, hanem keresztyén módon is akarunk élni? Az első keresztyének mindenüket megosztották egymással: >>>

A Maros Alvincnél. Kitűnő
bemerítési helyszín

>>> közös volt a hitük, a vagyonuk, közös a szenvedésük és az örömük. Mi is mindent közösnek tekintünk, és ebben nem lehet bűn.

Mégis sok kegyetlen földesúr, fejedelem és király üldözött már bennünket. Közülünk sokakat halálba hajszoltak, másoknak elrabolták a vagyonát, házát felégették. Édesanyák kebléről ártatlan gyermekeket szakítottak el. Mennyi szenvedés, erőszakoskodás, mennyi vér jelzi az eddig megtett utat! Testvéreinket északon most is üldözik és börtönbe vetik.

Új hazánkban és otthonunkban, itt Alvincen, kegyelmes fejedelmünk és királyunk, Gabriel Bethlen minket is keresztyén bánásmódban részesít. Az anabaptistáknak még nem volt ilyen szabadságuk, amit országgyűlésen törvénybe is iktattak. Végre ezt is megértük! Végre ezt is megértük!”

Föltekintve az égre, felemelt kézzel, könnyes szemmel mondotta még: „Nagy a hatalmad ó, mindenható Isten!” Az ünnepélyes csendben néhányan énekbe kezdtek, amelyhez mind többen csatlakoztak: „Te benned bízunk eleitől fogva...”. Az éneklést követően Szakács Mihály vásárbíró uram hirtelen elkiáltotta magát:

– Éljen Gabriel Bethlen őfelsége! Vivat Gabriel Bethlen!

Ekkor egy csoport fiatalember vállára kapta Fodor György udvarbíró uramat, majd egy másik csoport Szakács Mihály vásárbíró, és körbe hordozták őket a Nagy Ház körül, egyre hangosabban éljenezve:

– Vivat Gabriel Bethlen! Vivat Gabriel Bethlen!

Végül, hogy elült az örömmámor zaja, a falubeliek hazaindultak. Az anabaptistákat egy sátorban ünnepi ebéd várta – mint mindenük, ez is közös volt. És természetesen velük ebédeltek Bethlen küldöttei is azon a napon.

A „Testvérek” c. könyv nyomán összeállította

Szilágyi László

Célunk a mennyország

„Mert az Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazság, békesség és Szent Lélek által való öröm.”
(Róma 14:17)

– Női Csendesnapok voltak a Hargitán

Idén május 6. és 8. között került sor a 29. Női Csendesnapokra. Erdély és Partium gyülekezeteiből több mint kétszáz nőtestvér vett részt a jeles alkalmon, melynek ezúttal is a Hargita Keresztyén Tábor adott otthont. Több férfitestvér is elkíserte őket.

A sokrétű és jól megszervezett összejövetel témája a *mennyország* volt, mely minden keresztyén ember úticélja. Isten erre a világra helyezett minket egy időre, de halhatatlan lelkünk az örök élet után vágyik, vissza az Ő országába. Milyen ez az ország? Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy a helyes úton közeledünk hozzá? Milyen buktatók próbálnak letéríteni a felé tartó utunkról? A mottóul választott igevers (Róm 14:17) rámutat arra, hogy a Biblia szerint mi Isten országa, és mi nem az. Biztosak lehetünk abban, hogy van örök életünk? Hisszük az 1Jn 5:10-12 igeszakaszban leírtakat: „És ez a bizonyágtétel, hogy örök életet adott nekünk az Isten és ez az élet az ő Fiában van. A kié a Fiú, azé az élet, a kiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban”. Csodálatos ígék, de hogyan éljük meg ezt az igazságot, hogy szavainkat magatartásunk és tetteink hitelessé tegyék? Többek között erre a kérdésre kerestük a választ, ennek kapcsán építő tanítást és figyelmeztető útavalót is kaptunk.

Az összejövétel meghívott előadója, dr. Balla Anna-mária, „Isten országa és polgárai” címmel tartott első előadásában hallhattunk azokról, akik már jogot nyertek arra, hogy helyük legyen a Mennyeek országában, akikkel biztosan találkozhatunk, ha célba érünk. Második előadása, a „Remény a szabadulásra”, nagyon sok igeverssel alátámasztva erősített meg minket abban, hogy milyen sok területen számíthatunk segítség-re, ha mindenkor az Istentől kapott reménységgel élünk. „...Kétség nélkül elérkezett hozzátok az Isten országa” (Mt 12:28b), és ez ad nekünk reményt a gyengeségben, az igazságtalanságban, a háborúban, a bánatban, a betegségben, a gyászban, és nem utolsósorban a feltámadásban való hitben.

Következő előadónk, Pardi Matild testvérnő arról beszélt, hogyan alakulhat ki Isten országa bennünk. Előadását az Jn 1:12-ben megírt ígéssel indította: „Valakik pedig befogadják őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azok, akik az ő nevében hisznek”. Nem születünk azokkal a tulajdonságokkal, melyek alanyi jogon a mennyország polgáraivá tesznek, ezért megtérésre, újjászületésre, folyamatos átalakulásra van szükségünk. Csak ezáltal tudunk Isten értékrendje szerint élni és mindenekelőtt az Ő országát keresni (Mt 6:33), hogy ennek következtében szívünket aggodalom helyett meglepődés és hála töltse el.

A vasárnap délelőtti istentiszteleten Pardi Félix lp. testvér arra hívta fel a figyelmünket, hogy a mai hívők élete sajnos nem azt a meggyőződést tükrözi, hogy egy örömteli, békés országba készülünk, s mintha mi magunk sem hinnénk, amit Isten országáról olvasunk, hallunk. A hívő keresztyének egy része úgy viselkedik,

A Romániai Magyar Baptista Nőszövetség alapító tagjai

mintha a mennyországot unalmas helynek tartaná, ezért aztán közömbös és „savanyú” magatartásukkal nem tudják a világi emberek előtt kíváncsossá tenni Isten országát. Hogyan mondjuk el a jó hírt, ha mi magunk sem vágyunk az égi otthonba, és túl sokat törődünk az ideleenn valókkal?!

Az 1Kor 2:9 versből érthetjük meg, milyen országba várja mennyei Atyánk haza az Ő gyermekeit: „Hanem amint meg van írva: Amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, amiket Isten készített az őt szeretőknek.” Ezt a célt teszi kíváncsossá a Zsolt 16:11b verse is: „...teljes öröm van tenálad, a te jobboldon gyönyörűségek vannak örökké.”

Konferenciánk végén a három alapító tag, Vékás Erzsébet, Bálint Ibolya és Gedő Erzsébet jelenlétében emlékeztünk meg a Romániai Magyar Baptista Nőszövetség megalakulásának 30. évfordulójáról.

Hallhattunk tőlük a „hőskorról”, a kezdeti nehézségekről és bizonytalanságokról. Felemelő volt együtt számba venni a sok örömteli megvalósítást, és látni, hogy testvérnőink, ha át is adták a stafétát a következő generációnak, ők maguk nem vonultak nyugdíjba Isten munkájából, hanem továbbra is segítenek és szolgálnak, ott, ahol szükség van erre.

Hisszük, hogy az Úr jelenlétében és a jó tábori hangulatban eltöltött idő után mindenki áldásokkal gazdagon tért haza. Kérjük és várjuk Mennyei Atyánktól, hogy a következő alkalommal is olyan sok ima-meghallgatásról és csodáról tehesünk bizonyoságot, mint idén. És végül, de nem utolsósorban hála illeti azt a négy fiatal krasznai testvérnőt, akik sok szép, alkalomhoz illő énekkel szolgáltak, hangolva szívünket az igék befogadására. Pál Eszter erre az alkalomra készített találó és ötletes díszletkompozíciói szintén kellemes színfoltként hatottak összejövete-lünk színhelyén.

Gyenge Gabriella, Sepsiszentgyörgy

ÉN VAGYOK AZ ÚT, AZ IGAZSÁG, ÉS ÉLET.

Igazságok harca

Generációnk az igazságok harcának keresztútjában éli a hétköznapiját. Soha nem tapasztalt mennyiségű információ vesz körül minket, és a felbukkanó reklámoktól kezdve édesanyánk messenger-üzenetén át az esti híradóig minden információ igazságnak állítja be magát. Nem véletlenül lesz egyre több vlogger dollármilliomos, nem véletlenül ér a Twitter közösségi oldal 44 milliárd dollárt (miközben bolygónk 105 országa ennél kevesebb pénzből gazdálkodik): a figyelmünk az egyik legerősebb árfolyam ma a világon.

Van bennünk egy természetes szűrőrendszer, amely minden információt elhelyez egy fiókba (igazság-fiók, hazugság-fiók, „nemtudom”-fiók), és ebből a folyamatból alakul ki a meggyőződés-rendszerünk. Ha azonban az információ mennyisége túl nagy, a bensőnknek nincs elég ideje és kapacitása megfelelően feldolgozni ezeket az „inputokat”. Alapvetően kétféle reakciót látok ilyenkor: vagy túl sok információt helyezünk a „nemtudom”-fiókba (ennek következménye bizonytalanság, szorongás), vagy elkezdjük megfelelő átvizsgálás nélkül rendszerbe helyezni az információkat, hogy valahogy meg tudjuk magyarázni a bennünket körülvevő káoszt (ebből születnek például a különböző összeesküvés-elméletek).

Azt gondolom, az elmúlt két év nagyon világosan felszínre hozta ezeket a belső folyamatokat. A koronavírus-járvány és az újonnan kirobbant orosz-ukrán háború krízise nem csak a társadalmat osztotta meg, hanem Jézus gyülekezetét is. Sokan nagyon nagy bizonytalanságban és nyomasztó félelemben élik át ezt az időszakot, mások pedig megpróbálnak mindent megmagyarázni, gyakran vélt vagy valós háttérhatalmi rendszerekre mutathatva.

Az utolsó idők kapcsán Jézus egy nagyon érdekes megállapítást tesz a Mt 24:6-13-ban: *Fogtok hallani háborúkról, és hallotok háborús híreket. Vigyázzatok, ne rémüljete meg, mert ennek meg kell lennie, de ez még nem a vég. Mert nemzet nemzet ellen és ország ország ellen támad, éhínségek és földrengések lesznek mindenfelé. De mindez a vajúdás kínjainak kezdete. Akkor átadnak titeket kinvallatásra, megölnék benneteket, és gyűlöl titeket minden nép az én nevemért. Akkor sokan eltáboroznak, elárulják és meggyűlölnek egymást. Sok hamis próféta támad, és sokakat megtévesztenek. **Mivel pedig megsokasodik a gonoszság, sokakban meghidegül a szeretet.** De aki mindvégig kitart, az üdvözülni fog. Azt látjuk, hogy Jézus tudott arról, hogy valós krízisekről szóló információáradat fog minket körülvenni („hallani fogtok...”). Viszont azt kéri, hogy emeljük fel a szemünket ezek fölé a körülmények fölé, a sok jelentéktelen „igazság” helyett a végső és mindent meghatározó Igazságra, Őrá (Amikor pedig ezek elkezdődnek, egyenesedjete fel, és emeljete fel a fejeteke, mert közeledik a megváltások – Lk 21,28). Az is külön említésre méltó, hogy Jézus állítása szerint a gonoszság megsokasodása miatt fog sokakban meghidegülni a szeretet. A görögben azonban itt nem a baráti, kölcsönös szeretetre utaló szó (*filia*) áll, hanem az isteni, feltétel nélküli, körülményektől független szeretetre utaló szó, az *agapé*. Az agapének nem kellene kialudnia a megsokasodó gonoszságtól, mert feltétel nélküli szeretet. Számomra ez is azt mutatja, hogy az agapé, az isteni szeretet azért alszik ki most sokakban, mert sokan levették a fókuszukat a Forrásról, az egyetlen Igazságról, Jézusról, és a világban lévő gonoszságra helyezték azt.*

Úgy látom, tehát, hogy generációnknak fókuszváltásra, „fókuszemelésre” van szüksége. Nem kell kiderítenünk mindennek az okát, nem is tudunk minden információt jól megszűrni. Nem az a legfontosabb kérdés, hogy Bill Gates csökkenteni akarja-e a föld lakosságát, hogy az oltás áldás vagy háttérhatalmi eszköz, vagy hogy Amerika érdeke-e az orosz-ukrán háború. Ha ezek mind igazak lennének is, akkor is másodlagos fontosságúak, mert Jézusnak, a mi Urunknak adatott *„minden hatalom mennyen és földön”* (Mt 28:18), ő a történelem Ura, és ő megígérte, hogy az ő egyházán a pokol kapui sem fognak győzni (Mt 16:18). A gyülekezetnek újra az Igazság köré kell gyűlnie. Az Igazság pedig nem egy eszme, nem egy ideológia, nem egy elmélet, hanem egy személy: Jézus Krisztus. *Én vagyok az út, az igazság és az élet.* (Jn 14:6)

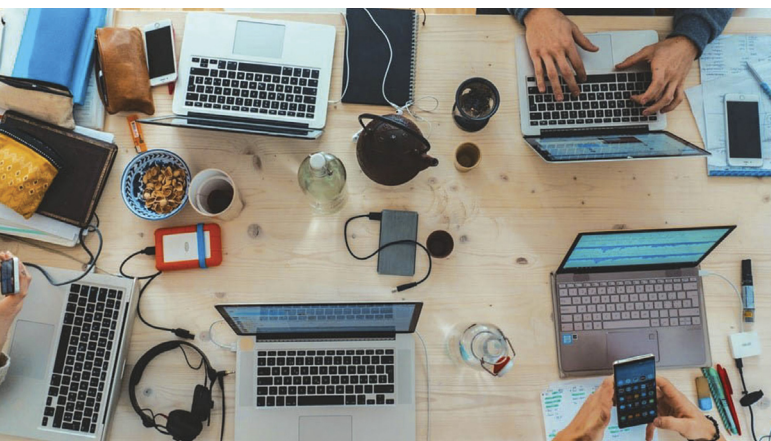
Koncsárd Balázs, Koltó

Visszaemlékszem, ahogy nagymamám szokott mesélni a fiatalkori élményeiről. Sokszor nevetve mesélte, de az arcára kiült egy árulkodó jel, hogy abban az időben nem volt ez épp olyan nevetséges. Ilyen történet volt, amikor Ceaușescu készült meglátogatni a településüket. Az utcának patyolat tisztának, a fűnek zöldnek és az égnek kéknek kellett lennie. Az almafákkal viszont meggyúlt a bajuk, mert nem volt rajtuk elegendő alma. Hamar jött is a megoldás, hogy akasszanak még rá almákat, megnyugtatta az ország vezető embereit, hogy jó irányba haladnak a dolgok. Igen, ez az az ország volt, ahol, habár mindenkinek volt munkája, senki sem csinált semmit. Bár senki nem csinált semmit, a tervet 100% felett teljesítették. Bár a tervet 100% felett teljesítették, mégsem lehetett kapni semmit. Bár nem lehetett kapni semmit, mégis mindenkinek megvolt mindene. Bár mindenkinek megvolt mindene, mégis mindenki lopott, de ennek ellenére sohasem hiányzott semmi.

Ha nevettünk is rajta egy pillanatra, a történet kiterjesztett színpadán találkozhatunk magunkkal, ahogy az igazságot próbáljuk hajlíztatni, mint a diák a vonalzóját, azt remélve, ettől rövidebbé válik a tanóra. Elég visszaemlékeztek egy reggelemre, amikor felkelés előtt már háromszor kinyomtam a szundit, azzal hitegetve magamat, hogy majd bepótolom az időt azzal, hogy majd gyorsabban felöltözök. Felkelés után az első dolgom megígérni magamnak, hogy ma este tényleg korábban lefekszem, mint más reggeleken, és ez nem olyan ígéret, mint amit az előző napokon megfogadtam. Ha már magunkat is becsapjuk, hogyan mondhatnánk igazat a hozzánk legközelebb állóknak? De miért is lenne fontos hűnek maradni az igazsághoz? Néha nem engedhetnénk meg magunknak, hogy pontatlanul fogalmazzunk, vagy csak a féligazságot mondjuk el? Mi baj van azzal, ha néha nem vagyunk teljesen őszinték magunkhoz?

A megtévesztés egyik bevált módszere a ködösítés és a kivetítés. Hogyan tudunk meggyőzni valakit, hogy a képen egy elefánt van, ha az a valóságban egy dallasi felhőkarcolót ábrázol? Addig csökkentjük a fénykép felbontását, amíg akár egy elefántot is beleképzelhetnénk, és hozzáfűzünk egy történetet is, hogy milyen jó volt az állatkertben. Sokszor ezt a trükköt alkalmazzuk magunkkal szemben is: leegyszerűsítjük a valóságot, majd azt magyarázunk bele, amit szeretnénk. Amikor azt vágjuk a másik fejéhez, hogy *„igen, mert te mindig így...”,* vagy *„mert te sosem úgy...”,* akkor nem csak egy gyakorlatiatlan módszert alkalmazunk a konfliktus kezelésére, hanem a valóságot ferdítjük el, mégpedig úgy, hogy az kicsinyes céljainkat szolgálja. Amikor az empátiánk kiteljesedésének csúcspontján azzal vigasztaljuk a másikat, hogy *„majd minden jobb lesz, meglátod”,* nemcsak hiú ábrándokat ültetünk el benne, hanem a valóságot tagadjuk meg. Az igazság szent, sőt Jézus azt mondja, hogy Ő maga az igazság (Jn 14:6). Nem tudunk kibújni a következtetés alól, hogy amikor az igazságot elferdítjük, magát Istent tagadjuk meg.

Az igazsággal néha kín szembenézni. Valami megdöbbentő dolog történt akkor, amikor Jézus Pilátus előtt volt. Jézus beszél neki az igazságról: *„Én azért születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról. Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szómra.”*, majd Pilátus szájából szinte öntudatlanul kibuggyan talán az egyetlen fontos kérdés, amit akkor feltehetett Jézusnak: *„Micsoda az igazság?”*. Ahogy ráeszmélt, hogy milyen súlyos kérdést tett fel,

az írás így folytatja: „És amint ezt mondá, újra kiméne a zsidókhoz, és monda nékik: Én nem találok benne semmi bűnt.” (Jn 18:38). Miért nem várt választ a kérdésére és miért sietett látszólag Jézust felmenteni a vádak alól? Ha az igazsággal szembe mert volna nézni, akkor rájött volna, hogy éppen a menny és föld teremtetőjét készül halálra ítélni, ami semmiképp sem egy megnyugtató gondolat. Érzelmileg ennél sokkal elviselhetőbb alternatív valóság volt, hogy csak egy ártatlan embert ítél el.

Az igazság nem csupán egy luxuscikk, amit bármikor elővehetünk, hanem egy személy, aki alázatosságra hív minket, hogy beismerjük legelrejtettebb belső motivációinkat is. Megígérte, hogy ha megismerjük az igazságot, az igazság szabadabbá tesz minket (Jn 8:32). Az igazsághoz való ragaszkodás nem csak totalitárius rendszerektől és hiú ábrándoktól szabadít meg, hanem a végső ellenségtől is, a haláltól. Ez a szabadság valósággá válhat az életünkben, ha ragaszkodunk az Igazsághoz.

Kulcsár Arnold, Kolozsvár

Az oldalt összeállította: Koncsárd Anna, Koltó

Tinísarok.

Megítélni az előítéletet

„Miért nézed a szálkát atyádfia szemében, a magad szemében pedig miért nem veszed észre még a gerendát sem?” (Mt 7:3) Jézus ezt olyan embereknek mondta, akik álszent módon ítélték meg másokat, miközben ők ugyanolyan bűnösök voltak, mint akiket elítéltek. Az igazság az, hogy gyakran megítéljük mások jellemét, megjelenését, értelmét, hátterét, modorát, etnikumát, társadalmi vagy anyagi helyzetét, mert ettől jobban érezzük magunkat saját hiányosságaink, hibáink vagy körülményeinkkel kapcsolatban.

Az előítélet nem egy jellembeli hiányosság, hanem bűn. Az előítélet bűne sokkal rosszabb, mint mások bármilyen hiányossága vagy hibája, amit mi elítélünk bennük. Mivel mindannyian Isten képmására vagyunk teremtve, amikor előítéleteink vannak másokkal szemben, nem csak azt a személyt bántjuk, hanem Isten ellen is vétkezünk. A tünet az előítélet, a betegség pedig a bűnös természetünk. Még ha kezelni is tudnánk az előítéletünket, a bűn betegségéből nem tudjuk meggyógyítani önmagunkat. Szükségünk van Jézus Krisztusra, aki bárkit megszabadíthat a bűn rabságából, aki hisz őbenne.

(Forrás: **Tomorrow Clubs Romania**)

■ Fájó szívvel, de Isten akaratában megnyugodva vettünk búcsút egy időre † **Takács Zsuzsanna** testvérnőtől, akinek az Úr 84 évet adott ezen a földön. Testvérnőnk 1938. január 18-án született Egrespatakon, a Balog család harmadik gyermekeként. 1966. november 15-én kötött házasságot Takács Zsigmonddal. Az 55 év házasságban az Úr megáldotta őket 2 gyerekkel és 4 unokával. 1978. május 28-án keresztkedett meg, csatlakozva az Egrespataki Magyar Baptista gyülekezethez, amelynek mindhalálíg hűséges tagja volt. Alázatos, segítőkész, békességszerető emberként emlékszünk vissza testvérnőnkre. Temetése 2022. május 8-án volt szülőfalujában. A gyászistentiszteleten Módi Miklós, Bándi Sándor és Nagy Ferencz lelkipásztorok hirdették Isten vigasztaló üzenetét. „Mert a mi országunk mennyekben van, honnét a megtartó Úr Jézus Krisztust is várjuk.” (Fil 3:20) (Nagy Ferenc lp.)

■ † **Boncidai János** testvér 2022. március 23-án temették Szilágyperecsenben, aki 79 évet kapott ajándékba menyegyei Atyánktól. A temetésen Borzási Pál helyi lelkipásztor hirdette Isten vigasztaló Igéjét, úgy a kápolnánál (Préd 3:1-11), mint a temető kertben (1Kor 15:26), amit a gyülekezet énekkarának és fúvóskarának szolgálata kísért. János testvér sokáig szolgált imaórávezetéssel, illetve hűséges tagja volt az énekkarnak és a fúvóskarnak. Sok nehéz és szívszaggató próbán ment át az élet során, de az Úr segítségével végig kitartott a hitben. Másodszori agyvérzése bekövetkeztével hívta haza őt Isten az örök hazába. A gyászoló családra Urunk gazdag vigasztalását kívánjuk. Emléke legyen áldott! (Borzási Pál lp.)

■ † **Vlad Julianna** 1929. március 4-én született Kisgalambfalván. A Kelemen család legkisebb gyermekeként látta meg a napvilágot, édesapja Mózes és édesanyja Mária öröme. Istenfélő családban nevelkedett, életét már fiatalon átadta az Úrnak. 1944. március 4-én hitvalló bemerítés által tett bizonyos-

got és csatlakozott a gyülekezethez. 1955-ben Brassó városába érkezett, ahol dolgozni kezdett. Munkahelyén ismerte meg későbbi férjét Vlad Mihait. Isten két gyermekkel ajándékozta meg őket: Annával és Mihai-jal. A 80-as években csatlakozott a Brassói Magyar Baptista Gyülekezethez, amelynek élete végéig hűséges tagja maradt. Isten kegyelméből egészséges maradt kilencvenegy éves koráig, megláthatta unokáit és dédunokáit is. Ezután a kor után jelentkeztek különböző egészségügyi nehézségek és szervezete legyengült. Utolsó hónapjai szenvedésben teltek és kilencvenhárom évesen haza költözött. Temetésére 2022. május 5-én került sor Brassóban, melyen Kelemen J. Sándor, Borzási Gyula és Budai Dániel lelkipásztorok hirdették Isten vigasztaló igéjét. A feltámadás reményében emlékezünk testvérnőnkre. (Budai Dániel lp.)

Felvételi hirdetése teológiai tanulmányok végzésére

A BTA felvételit hirdet a 2022/2023-as egyetemi évre a következő szakokon:

1) lelkipásztori szak - alapképzés (BA- licenciatús diploma). A más igei szolgálatra készülők – az evangéliumi közösségek (baptista, pünkösdi, testvér-gyülekezet) férfi - és nő tagjai – a **hitoktatói képzési irányt** választhatják. Minkét képzés 8 félévig tart.

2) Kántor szak - alapképzés (BA- licenciatús diploma). Erre jelentkezhetnek az evangéliumi közösségek (baptista, pünkösdi, testvér-gyülekezet) férfi - és nő tagjai. A képzés időtartama 6 félév.

3) Mesterképzésre (MA) is lehetőség van azon érdeklődők számára, akik nem teológiából, hanem más szakterületeken szereztek licenciatús diplomát. A képzés 4 félévig tart.

4) A mesterképzésen belül zenei specializációra is jelentkezhetnek az evangéliumi közösségek (baptista, pünkösdi, testvér-gyülekezet) azon férfi - és női tagjai, akik rendelkeznek már licenciatús diplomával más szakterületen. A képzés minden szakon magyar nyelven történik. A jelentkezéshez szükséges feltételekről és iratokról részletes információ található Szövetségünk honlapján, a Teológia menü alatt: <http://www.rmbgysz.ro/teologia>. További információk végett érdeklődni lehet a nagyváradi Fakultatív Konzultációs Központ irodájánál: (e-mail: teologia@rmbgysz.ro, tel.: 0735-500 700)

Jelentkezési határidő: 2022. június 30.

Bánsági vasárnapi iskolai tanítók és szülők találkozója Temesváron

Hálás szívvel tekintünk vissza március huszonhatodikára, amikor bánsági vasárnapi iskolai tanítók és szülők találkozhattunk az ige mellett a Temesvári Magyar Baptista Gyülekezet imaházában. Az alkalmat Isten dicsőítésével és imával kezdhettük, amikor Boros Róbert lelkipásztor buzdított az imára, majd meghallgattuk a képviselt gyülekezetek gyermekmissziójáról szóló rövid beszámolókat és imádkoztunk egymásért.

Meghívott előadóink, Virág Tibor és Angéla a keresztény családról és gyülekezetéről, valamint a keresztény gyereknevelésről beszéltek. A gyereknevelés is az alapoktól kezdődik, s Isten az alapja, az origója mindennek. Erre kell nevelnünk gyermekeinket is, hogy szívük legmélyéről szeressék őt, s rátámaszkodjanak már kicsi koruktól, s akkor szilárdabban tudnak megállni később az élet viharaiban. Jó volt hallani, hogy még ha tökéletlenek is vagyunk, Isten használni akar bennünket szülőket, tanítókat. Az előadásban arról is hallhattunk, hogy miként vonhatjuk be a gyerekeket, fiatalokat a gyülekezeti szolgálatba, hogyan bátoríthatjuk a fiatalokat szavainkkal, tetteinkkel, példás életünkkel, hogy elinduljanak Isten követésében és részt vállaljanak a szolgálatban.

Egy rövid felfrissülés után Angéla bemutatta a GYEK munkáját és az idei terveket a Temes megyei misszióval kapcsolatban.

A találkozót finom ebéddel, kötetlen beszélgetéssel majd GYEK anyagok bemutatásával, felfedezésével zártuk.

Köszönjük a Temesvári Magyar Baptista Gyülekezetnek a szervezést és a szívélyes fogadtatást!

Bereczki Klára

Női csendesnap Kalotaszentkirályon

„Az istenfélő nő győzelmei”

Sokszori újratervezés után Isten kegyelméből 2022. március 26-án megtarthattuk Kalotaszentkirályon a Kolozsvári missziókerület női találkozóját, amelyen a nap is meleg sugarakat árasztott. Az érkezőket tea, kávé és finom kalács fogadta, és a találkozás öröme töltötte el. Együtt énekeltük: „Az Úr van itt”, „jőjj, itt az idő, hogy dicsérd”.

Ferenczi Annamária, kerületi nőszövetségi elnök köszöntötte körzetenként a jelenlévőket azzal, hogy „Az Urat félő asszony dicséretre méltó.” (Péld 31:30), majd Rajna Hajnal Tordáról buzdított imára a Hab 3:17-19 alapján. Figyelmeztetett, hogy a nehézség vagy megerősít, vagy eltávolít Istentől. Biztatott, hogy ne a földiekre nézzünk, hanem az Úrban bízunk. A világ felnagyítja a problémákat, az ige viszont felnagyítja számunkra Istent. „De én vigadozni fogok az Úr előtt, víg öröme indít szabadító Istenem.” Félelmeinket hozzuk Isten elé, mert „az Úr, az én Uram ad nekem erőt.” A szintén tordai Nagy Aranka arról tett bizonyosságot, hogy csak akkor lehet győzni az Úrral, ha elengedjük a saját gondolatainkat és terveinket és Neki engedjük át az irányítást.

Márton Mónika Magyardécsről a megtérését mondta el: „Mert én tudom, hogy az én megváltóm él”, mondta Jób szavaival (Jób 19:25), és felhívást intézett a jelenlévők felé, hogy ne késlekedjenek az Úr Jézust behívni a szívükbe.

Ezt követően dr. Balla Annamária tartott előadást „Az istenfélő nő győzelmei” címmel. Elmondta, hogy az életünk folyamatos harc, amely több területen zaj-

lik, mégis egyetlen dolog dönti el a csata kimenetelét: az újjászületés. „Mert aki Istentől született, az legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzi a világot, a mi hitünk.” (1Jn 5:4) Amikor újjászületünk, szembe megyünk a világ szellemiségével és elkezdődik a hit harca: „Ne szeressétek a világot, se azt, ami a világban van. Ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az Atya szeretete.” (1Jn 2:15) Harcba állunk önmagunkkal is, mert minél inkább teret adunk a Lélek munkájának, annál éle-

sebb lesz a küzdelem bennünk, főleg, ami a test kívánságát, a szem kívánságát és a dicsekvést illeti. Az istenfélő nő olykor Istennel is küzd. Amikor értetlenül állunk egy-egy lehetetlennek tűnő, fájdalmas helyzet előtt, akkor kérdőre vonjuk Istent: miért...? Ilyenkor jusson eszünkbe, hogy bár a világ fejedelme, a Sátán tombol, mégis Jézus a királyok királya, és végsősoron Ővé minden hatalom. Utolsóként esett szó a szeretetünkért folytatott (ima)harcról. Ehhez is Isten adja az erőt és a győzelem ígérését: „Ujjongás és győzelem hangja zeng az igazak sátraiban: az Úr jobbján hatalmasan munkálkodik!” (Zsolt 118:15) Áldott legyen a mi Urunk, hogy az Ő oldalán győzelem vár ránk!

Az előadás üzenetét szívünkben forgatva, imádságos szívvel énekeltük: „Uram, folytasd kérlek bennem a jó munkát!”. Ezután továbbadtuk a méceszt a szamosújvári körzetnek, akik a következő találkozó házigazdái lesznek. Az alkalom után közösen ebédeltünk, és tovább élvezhettük egymás társaságát. Ezért is az Úré a dicsőség!

Török Emese, Kalotaszentkirály

Szeretet kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Pardi Félix **Főszerkesztő:** Szabó László

Felelős szerkesztő: Gönczi Géza

410050 ORADEA, Str. Gen. H. M. Berthelot 5.

Szerkesztőségi telefonszám: 0735 500 009

E-mail: szeretetlap@gmail.com

Postázás: Papp Margitka, 0735 500 919

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Lapzártá: a megjelenést megelőző hónap 12-e.

Nyomtatás: Pentaprint Nyomda, Bihar.

A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605